

at naar der tales om Handelskøb, forstaar man ved handlende det, som § 4 nævner, men naar der ellers i Loven nævnes handlende, forstaar man derved noget andet, idet Betydningen deraf da skal „ske efter en selvstændig Bedømmelse og uden Hensyn til Reglen i § 4“ jfr. Motiv. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at naar det er Handelskøb, forstaas der ved „handlende“ een Ting, og naar der ikke er Tale om Handelskøb, men om andet Køb, saa forstaas der ved „handlende“ noget andet. Det er i øvrigt kun i et Par andre Paragraffer, nemlig i § 39 og § 48, at der er Tale om „handlende“ udenfor „Handelskøb“. Jeg tror nu ikke, at det i Praksis har saa meget at sige. Nogen Ulempe vil det naturligvis skabe, og nogle stødende Forhold vil der komme frem. Det bliver f. Eks. ganske underligt i vor Ret, at hvad der efter denne Lov er Handelskøb, i mangfoldige Tilfælde ellers ikke vil være Handelssager og som Følge heraf ikke komme for Sø- og Handelsretten. Men nogen væsentlig Betydning har det ikke. I Forholdet til Sverige og Norge vil der naturligvis komme nogle Anomalier frem, saaledes at hvad der i det ene Land hører under Handelskøb, ikke hører derunder i det andet Land. Saaledes ere f. Eks. i Sverige og Norge alle Aktieselskaber at anse som handlende, fordi de skulle indføres i Firmaregistret, men dette gælder ikke i Danmark; det kan altsaa hælde, at naar et Aktieselskab i Sverige slutter et Køb med et dansk Aktieselskab, saa er Sagen bedømt efter svensk Ret et Handelskøb, men ikke efter dansk Ret. Men deslige Ting have ikke saa meget at sige. Det er mere teoretisk, man kan drage saadant noget frem. De ville, saa vidt jeg kan se, ikke volde nogen praktisk Ulempe.

Af andre Afgivelser kan jeg nævne den lille Regel i § 19, 2det Stykke, angaaende en til Aktien knyttet Ret til at tegne ny Aktie. Denne Regel har den svenske Lov ikke villet optage, og jeg antager ikke, at det gør det allermindste, om den staar der eller ikke. Jeg antager, at den Regel, der her staar, eller som det er Meningen at sætte her, vil man desuagtet i Praksis hævde.

Der er ogsaa Afgivelser i § 25 og i § 38. I § 25 afviger det danske fra det svenske og norske Forslag, paa Grund af at Mæglerinstitutionen i Sverige og Norge ikke indtager den samme Stilling som her. Medens man saaledes i Danmark har betragtet det som tilstrækkeligt Bevis for, at

et Dækningskøb er foretaget paa forsvarlig Maade, at det er sket gennem en Mægler, idet Mægleren her er autoriseret, gælder dette ikke i Sverige og Norge.

Med Hensyn til Renten af Købesummen, som det ærede Medlem for Viborg omtalte, og som staar omtalt i § 38, skal jeg gerne indrømme Forslaget, at det er en noget underlig Regel, vi nu have. Nu er Forholdet det, at naar man har faaet en Ting og ikke betaler den, kan den, som skal have sine Penge, kræve Hundreder af Gange, skrive Manden til, tale til ham med gode Ord og med onde Ord, alt sammen hjælper det ikke, han faar alligevel slet ingen Rente af Beløbet; først fra den Dag, da han anlægger Sag eller indgiver Klage til Forligskommissionen, beregnes der efter Loven af 6. April 1855 Rente. Det er et noget urimeligt Forhold. Man kan sige, at det er i alt for høj Grad at bære over med Skyldnere, som ville trække det ud, at det er at aabne Adgang for Folk, som ville smøle med at betale deres Regninger for at vinde Renterne. Det er jo noget, som Folk nu til Dags godt forstaa sig paa, at jo længere de beholde deres Penge, des flere Renter spare de. Det er ønskeligt, at der sker en Forandring i denne Henseende, men det er rigtignok et Spørgsmaal, om ikke den Forandring, som sker ved Lovforslagets § 38, gaar noget for vidt, og om det ikke er med Føje, at navnlig Sverige ikke har villet være med dertil. Efter Lovforslagets § 38 bliver Forholdet nemlig det, at naar en Mand har faaet leveret Varer, f. Eks. Støvler, og saa faar Regningen sendt, men ikke tænker paa at betale den — og i Almindelighed lader Folk jo saadant noget ligge i nogen Tid —, bliver Følgen, at Støvlernes Salgssum skal forrentes med 5 pCt. fra den Dag, han fik Regningen. Det bliver i Almindelighed Bagateller, der er Tale om, men der kunde jo ogsaa tænkes større Poster. Med andre Ord: den Regel, som det danske Lovforslag opstiller, gaar ud paa, at naar man tilsender en Mand en ukvitteret Regning — der staar ikke, at Regningen skal sære kvitteret —, bliver Manden forpligtet til fra den Dag, han fik den, at betale 5 pCt. i Rente af Købesummen. Det er en Regel, som her til Lands vilde virke overraskende paa en Mængde Mennesker. Dertil er nu ikke andet at sige, end at saa maa man se at komme sig af Overraskelsen og vænne sig til den ny Regel. Jeg synes alligevel, at det er lidt vel meget forlangt, navnlig i de dog ikke faa Tilfælde, hvor